

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๒ - ๕๓/๒๕๔๗

วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๗

เรื่อง ศาลแขวงอุบลราชธานีส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายสำรอง จันทะวงศ์ กับพวกรวม ๘ คน) ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๕๓๒/๒๕๔๕ และคำโต้แย้งของจำเลย (นางมน สามิลา) ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๗๗๕/๒๕๔๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

คำร้องแรก ศาลแขวงอุบลราชธานีขอให้สำนักงานศาลยุติธรรมส่งความเห็นของผู้ร้องคือนายสำรอง จันทะวงศ์ กับพวกรวม ๘ คน ซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๕๓๒/๒๕๔๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๓๒ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๗

คำร้องที่สอง ศาลแขวงอุบลราชธานีส่งความเห็นของผู้ร้องคือ นางมน สามิลา ซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๗๗๕/๒๕๔๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีผู้ร้องโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๒ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๘๗

ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า คำร้องทั้งสองมีประเด็นอย่างเดียวกัน จึงให้รวมพิจารณาวินิจฉัยเข้าด้วยกัน ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ข้ออ้างของทุกฝ่ายปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว ตามคำร้องทั้งสองคดีสรุปได้ว่า ผู้ร้อง (จำเลย) ในคดีเหล่านี้ถูกฟ้องในข้อหากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ ซึ่งมีโทษอาญา ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๒ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๗ หรือไม่ เห็นว่า ย่อมเป็นที่ทราบกันดีว่าการเสพสุรา และสิ่งมีนเมาต่าง ๆ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม รัฐจึงจำเป็นต้องออกกฎหมายควบคุมการทำ การจำหน่าย การมีสุรา

และการมีภษณะเครื่องกลั่นสุราไว้ในครอบครอง ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสงบสุขในบ้านเมือง บทบัญญัติ
ที่ให้อำนาจรัฐออกกฎหมายควบคุมในเรื่องนี้ ก็คือ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า
“การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ
เพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้าน
สาธารณูปโภค การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบ
อาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค ฯลฯ” พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕
และมาตรา ๒๕ ย่อมถือได้ว่าเป็นกฎหมายที่รัฐตราขึ้นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี
ของประชาชน เนื่องจากการเสพสุราและสิ่งมีนเมานอกจากจะขัดกับหลักทางศาสนาแล้วยังอาจสร้าง
ความเดือดร้อนรำคาญและความสูญเสียในชีวิตร่างกายตลอดจนทรัพย์สิน นอกจากนั้นก็จำเป็นที่รัฐ
จะต้องให้การคุ้มครองผู้เสพหรือผู้บริโภคด้วย เพราะหากการทำหรือการผลิตไม่เป็นไปตามมาตรฐาน
ที่ทางราชการกำหนดไว้ ก็อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้เสพได้ พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓
มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๕ จึงเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่รัฐตราขึ้นเพื่อรักษาความสงบ
เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ภายใต้เงื่อนไขของรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๕๐ วรรคสอง ดังนั้น บทบัญญัติของพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ ดังกล่าว จึงไม่ขัด
หรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง และไม่อาจขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติต่าง ๆ ของ
รัฐธรรมนูญตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมา จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕
และมาตรา ๒๕ มิได้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๒ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๘
มาตรา ๕๐ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๗

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ